

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 listopada 2020 roku (data prezentaty), małoletni powód S. Z., reprezentowany przez przedstawicielkę ustawową M. Z. (1), działającą przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o podwyższenie alimentów od pozwanego M. Z. (2) na rzecz małoletniego S. Z., ustalonych wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 22 stycznia 2014 roku, sygn. akt III RC 266/13 z kwoty po 600 (sześćset) złotych do kwoty po 2 400 (dwa tysiące czterysta) złotych miesięcznie płatnych do rąk matki małoletniego M. Z. (1), do 10 – go dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat. Jednocześnie wniesiono o udzielenie zabezpieczenia w sposób tożsamy z treścią wniosku głównego. (k. 4-9)

Postanowieniem tut. sądu z dnia 8 grudnia 2020 roku, na czas niniejszego postępowania podwyższono alimenty na rzecz małoletniego powoda do kwoty po 1 500 zł miesięcznie, płatne do rąk matki małoletniego, do 10 – go dnia każdego miesiąca z góry wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia płatności którejkolwiek z rat. (k. 73)

W odpowiedzi na pozew z dnia 28 grudnia 2020 roku (data prezentaty), uzupełnioną pismem z dnia 1 lutego 2021 roku (data prezentaty), pozwany M. Z. (2) wniósł o oddalenie powództwa w całości. (k. 132-135, k. 139-142)

Strony podtrzymały swoje stanowiska aż do zakończenia ostatniej rozprawy. (k. 316)

Sąd ustalił następujące fakty:

Małoletni powód S. Z. urodzony w dniu (...) w W. jest dzieckiem pochodzącym ze związku małżeńskiego przedstawicielki ustawowej małoletniego powoda M. Z. (1) i pozwanego M. Z. (2). (k. 12)

Wyrokiem z dnia 30 marca 2009 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt VI C 2035/08, Sąd Okręgowy w Warszawie rozwiązał związek małżeński rodziców małoletniego powoda przez rozwód. Wykonywanie władzy nad małoletnim powodem powierzono obojgu rodzicom, ustalając miejsce jego zamieszkania w każdorazowym miejscu zamieszkania matki. Kosztami utrzymania małoletniego obciążono oboje rodziców, ustalając udział ojca na kwotę po 600 zł miesięcznie. (k. 13-14)

Wyrokiem z dnia 22 stycznia 2014 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt III RC 266/13, Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie, podwyższył kwotę uiszczanych przez ojca alimentów do kwoty po 800 zł miesięcznie. (k. 15-16)

Postanowieniem tut. sądu z dnia 8 grudnia 2020 roku, na czas niniejszego postępowania podwyższono alimenty na rzecz małoletniego powoda do kwoty po 1500 zł miesięcznie, płatne do rąk matki małoletniego, do 10 – go dnia każdego miesiąca z góry wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia płatności którejkolwiek z rat. (k. 73)

Sytuacja stron wyglądała wówczas następująco:

Małoletni wraz z matką zamieszkiwał w wynajmowanym mieszkaniu za kwotę 2250 zł plus opłaty z tytułu dostawy energii elektrycznej. Ojciec nie utrzymywał kontaktów z małoletnim. Obowiązek alimentacyjny pozwanego realizowany był w drodze postępowania egzekucyjnego. (k. 4-9, k. 70, k. 203-219, akta sprawy III RC 266/13)

Małoletni S. Z. miał wówczas 7 lat. Koszt jego utrzymania wynosił wówczas około 2000 zł miesięcznie, w tym: odzież i obuwie - 500 zł, leki – 300 zł, koszty higieny – 200 zł, wyżywienie, w tym wyżywienie w szkole – 167 zł, angielski – 300 zł, 272 zł – pożyczka na operację małoletniego, przybory szkolne – 100 zł, LuxMed – 120 zł. (z akt sprawy III RC 266/13)

Matka małoletniego M. Z. (1) miała wówczas 37 lat. Pracowała w Agencji Nieruchomości Rolnych i uzyskiwała dochód w wysokości około 4900 zł netto miesięcznie. Zamieszkiwała wraz z synem w wynajmowanym mieszkaniu za kwotę 2250 zł. Dodatkowo regulowała opłaty za prąd. (z akt sprawy III RC 266/13)

Ojciec małoletniego M. Z. (2) miał wówczas 43 lata. Oprócz małoletniego posiadał małoletnią córkę z poprzedniego związku małżeńskiego, realizował wobec niej obowiązek alimentacyjny w wysokości 500 zł miesięcznie. Pozwany pracował w ramach umowy o pracę zarabiając 5 000 zł netto. Dodatkowo sporadycznie wykonywał zlecenia w ramach działalności gospodarczej z czego uzyskiwał do 500 zł miesięcznie. Spłacał samodzielnie kredyt za mieszkanie zakupione wraz z byłą małżonką w wysokości po około 2 700 zł miesięcznie. Uiszczał opłaty za mieszkanie czynsz - 250 zł, prąd gaz i woda - 80 zł. Zamieszkiwał z partnerką, która uczestniczyła w kosztach utrzymania nieruchomości – poza kredytem, partnerka pozwanego była bezrobotna. Wcześniej podejmowała pracę jako opiekunka i goniec w kancelarii prawnej. W roku 2012 powód osiągnął dochód w wysokości 88 185,68 zł, co daje średniomiesięczny dochód w wysokości 7 348, 81 zł. (k. 123, z akt sprawy III RC 266/13 k. 132-134)

Obecnie sytuacja stron wygląda następująco:

Od ostatniej daty ustalania obowiązku alimentacyjnego na rzecz małoletniego powoda minęło 7 lat. Do stycznia 2020 roku małoletni wraz z matką zamieszkiwali w mieszkaniu, które babka macierzysta darowała matce małoletniego. Ze względu na problemy finansowe, mieszkanie zostało sprzedane. Z środków ze sprzedaży lokalu spłaciła zobowiązania. W dniu 16 stycznia 2020 roku matka wynajęła mieszkanie w W., w którym zamieszkuje wraz z małoletnim. Ojciec nadal zamieszkuje w mieszkaniu stanowiącym własność przedstawicielki ustawowej i pozwanego w J., obciążonym kredytem. W opiece nad małoletnim pomaga babka macierzysta. Ojciec nadal nie utrzymuje kontaktów z małoletnim. Realizuje obowiązek alimentacyjny. Przekazuje na rzecz utrzymania małoletniego kwotę 800 zł miesięcznie. (k. 4-9, k. 17-18, k. 71, k. 124, k. 312-313)

Małoletni S. Z. ma obecnie 14 lat. W 2018 roku zdiagnozowano u niego Zespół (...). Odczuwał stany lękowe, dokuczały mu dolegliwości somatyczne. Pojawiły się problemy w nauce i kontaktach z rówieśnikami. W roku szkolnym 2017/2018 część przedmiotów była realizowana w trybie nauczania indywidualnego. W roku 2020/2021 – został zwolniony z nauki drugiego języka. Korzysta z pomocy psychologiczno-pedagogicznej. Objęty farmakologicznym leczeniem przeciwdepresyjnym. Pozostaje pod stałą opieką psychiatry. Ma korepetycje online z polskiego, matematyki i angielskiego. Korzysta z zajęć logopedycznych, rozwijania umiejętności społecznych oraz zajęć z psychologiem w wymiarze po 45 minut tygodniowo każde z zajęć, w ramach indywidualnego programu edukacyjno-terapeutycznego w szkole podstawowej, do której uczęszcza. W ocenie Sądu koszt jego utrzymania wynosi miesięcznie około 2 400 zł, zł miesięcznie, w tym: wyżywienie – 600 zł, kosmetyki – 50 zł, udział w kosztach mieszkaniowych (czynsz i opłaty) – 1000 zł, lekarstwa – 30 zł, odzież i obuwie – 150 zł, wyprawka – 20 zł, fryzjer - 25 zł, Internet, telewizja, telefon – 100 zł, korepetycje – 200 zł, basen, rozrywka – 200 zł (k. 4-9, k. 19-24, k. 25-28, k. 29, k. 53-59, k. 61-63, k. 312-313).

Matka małoletniego M. Z. (1) ma obecnie 44 lata. Wykształcenie wyższe pedagogiczne. Ma problemy zdrowotne związane z układem naczyniowym. Do 2017 roku zatrudniona na umowę o pracę w Agencji Nieruchomości Rolnych. Następnie pracowała w charakterze opiekunki. Obecnie w trakcie rekrutacji na stanowisko nauczyciela w przedszkolu „A. ma K.” w W.. Osiąga dochód w wysokości 3500 – 4000 zł miesięcznie. Nadal jest współwłaścicielem mieszkania położonego w J.. (obciążone kredytem). W roku 2018 osiągnęła dochód w wysokości 6 591,03 zł. W roku 2019 osiągnęła dochód w wysokości 3 927,70 zł. (k. 4-9, k. 66-67, k. 137, k. 245-253, k. 254-262, k. 313-315).

Ojciec małoletniego M. Z. (2) ma obecnie 50 lat. Wykształcenie średnie. Zajmuje się sprzedażą urządzeń. Zamieszkuje wraz ze swoją żoną w mieszkaniu w J.. Jego żona zarabia około 3000 - 4000 zł netto miesięcznie. Choruje na nadciśnienie tętnicze, dnę moczanową, chorobę wrzodową. Cierpi na częste infekcje dróg moczowych. Osiąga dochód w wysokości 4 550 zł miesięcznie. Posiada na utrzymaniu pełnoletnią córkę, na rzecz której uiszcza alimenty w wysokości 500 zł miesięcznie. Do kosztów swojego utrzymania zalicza: kredyt mieszkaniowy – 2 783,17 zł, alimenty na rzecz córki J. Z. – 500 zł, alimenty na rzecz syna S. Z. – 800 zł, energia elektryczna – 92,56 zł, gaz – 97,60 zł, Internet – 59,91 zł, czynsz – 374,67 zł, woda – 212,63 zł, leki – 130,59 zł. Nie posiada żadnych oszczędności oraz

wartościowego majątku ruchomego. W roku 2018 z osiągnął dochód w wysokości 90 025,28 zł. W roku 2019 osiągnął dochód w wysokości 110 613,16 złotych, co daje średniomiesięczny dochód na poziomie 9 217,76 zł. W grudniu 2020 roku zaciągnął pożyczkę gotówkową od brata w wysokości 2000 zł. (k. 66-67, k. 132-134, k. 139-142, k. 144-146, k. 147-152, k. 153-155, k. 156-157, k. 160-162, k. 163-165, k. 220, k. 221-241, k. 313-315)

Powyższe fakty Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w tym przede wszystkim zeznań przedstawicielki ustawowej małoletniego powoda M. Z. (1) (k. 313-315), zeznań pozwanego M. Z. (2) (k. 315-316) oraz świadka G. S. (k. 312-313). W pozostałym zakresie Sąd oparł się na złożonych w toku postępowania dowodach z dokumentów. Uzyskane w sprawie dowody z dokumentów urzędowych ze względu na ich urzędowy charakter Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Pochodzą one od uprawnionych organów i instytucji, wydanych w zakresie przysługujących im kompetencji. Autentyczności oraz prawdziwości zawartych w tych dokumentach treści nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Również Sąd z urzędu nie znalazł podstaw do podważenia i konieczności sprawdzania ich prawdziwości oraz faktów, które stwierdzały te dokumenty, w związku z czym mogą stanowić obiektywny i rzetelny materiał dowodowy. Sąd ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie oparł się również o przedłożone do sprawy dokumenty prywatne, których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała. Niniejsze dokumenty pozwoliły na ustalenie stanu rodzinnego oraz majątkowego stron, a także zakresu ich uzasadnionych potrzeb i wydatków życiowych, szczególnie możliwości finansowych pozwanego.

Sąd oceniając zeznania matki powoda dotyczące rodzaju i zakresu potrzeb powoda dał im wiarę w zakresie, w jakim znalazły potwierdzenie w załączonej do akt sprawy dokumentacji. Sąd uznał za wiarygodne twierdzenia przedstawicielki ustawowej odnośnie jej sytuacji życiowej oraz majątkową. Zeznania powódki w powyższym zakresie były bowiem spójne i logiczne. Jednocześnie zauważyć należy, iż nie wszystkie wskazanie w toku postępowania koszty utrzymania powoda zostały określone w sposób precyzyjny i konsekwentny, bądź nie przystawały do stopy życiowej rodziców małoletniego, a w związku z czym Sąd samodzielnie ustalił wysokość usprawiedliwionych wydatków na powoda opierając się na zasadach doświadczenia życiowego. Zgodnie z utrwalonym poglądem ustalenia Sądu dotyczące sytuacji materialnej stron, jeżeli nie odbiega ona od standardowej, mogą zostać poczynione w oparciu o same zasady doświadczenia życiowego (podobnie: orz. SN z dnia 29 listopada 1949 roku, Wa.C. 167/49, NP 1951 r., nr 2, s. 52). Zasadę tę Sąd zastosował uzupełniająco dla określenia potrzeb i wydatków stron, a w szczególności podstawowych potrzeb życiowych, stałych opłat i innych kosztów, których wysokość można oszacować bez konieczności odwoływania się do dowodów z dokumentów, mając na względzie powszechnie wiadome, obowiązujące ceny usług i towarów.

Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego w zakresie jego sytuacji życiowej, zdrowotnej i materialnej albowiem jego depozycje są logicznie i konsekwentne. Poza tym Sąd nie znalazł żadnych podstaw do podważania treści tych zeznań, których strona powodowa nie kwestionowała, w zakresie uznanym przez Sąd.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka G. S., która zeznała, że pomaga matce powoda w opiece nad synem oraz że zadłużała się wraz z córką, zaciągając pożyczki „chwilówki”.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 133 § 1 k. r. o. rodzice są obowiązani do świadczeń alimentacyjnych na rzecz małoletniego dziecka, które nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba, że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Wysokość tych świadczeń, zgodnie z art. 135 § 1 i 2 k. r. o. uzależniona jest jednak od uzasadnionych potrzeb dziecka i możliwości zarobkowych pozwanego. Wykonanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie może polegać w całości lub w części na osobistych staraniach o utrzymanie lub o wychowanie uprawnionego; w takim wypadku świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub w części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnione.

Zakres potrzeb dziecka, które powinny być przez rodziców zaspokojone wyznacza treść art. 96 k.r.o., zgodnie z którym rodzice obowiązani są troszczyć się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka i przygotować je należycie, odpowiednio do

uzdolnień, do życia w społeczeństwie. Dlatego też rodzice w zależności od swych możliwości są obowiązani zapewnić dziecku środki do zaspokojenia zarówno jego potrzeb fizycznych (opieki, mieszkania, wyżywienia, odzieży, higieny osobistej, leczenia), jak i duchowych (kulturalnych) oraz środki wychowania (w tym kształcenia). Zawsze jednak dziecko musi mieć zapewnione podstawowe warunki egzystencji w postaci wyżywienia, stosownej do wieku i pory roku odzieży, środków ochrony zdrowia, edukacji. Wyjście poza wymienione potrzeby zależy już tylko od osobistych cech dziecka oraz od zamożności zobowiązanego.

Zakres obowiązku alimentacyjnego, zgodnie z treścią art. 135 § 1 i 2 k.r.o., zależy z jednej strony od potrzeb osoby uprawnionej, z drugiej zaś strony od możliwości zarobkowych i majątkowych osoby zobowiązanej. Usprawiedliwione potrzeby dziecka powinny być oceniane nie tylko na podstawie wieku, lecz również miejsca pobytu dziecka, jego środowiska, możliwości zarobkowych zobowiązanych do jego utrzymania i całego szeregu okoliczności każdego konkretnego przypadku. W szczególności usprawiedliwionych potrzeb nie można odrywać od pojęcia zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego, a także od zasady równej stopy życiowej. Pojęcia te w praktyce pozostają we wzajemnej zależności i obie przesłanki wzajemnie na siebie rzutują, zwłaszcza przy ustalaniu przez sąd wysokości alimentów. Górną granicą świadczeń alimentacyjnych są zarobkowe i majątkowe możliwości zobowiązanego, chociażby nawet w tych ramach nie znajdowały pokrycia wszystkie usprawiedliwione potrzeby uprawnionego do alimentacji (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 1970 r., III CRN 350/69, opublikowane w OSNCP 1970, nr 2, poz. 15 i orzeczenie SN z dnia 20 stycznia 1972 r., III CRN 470/71, I. Pr 1972, nr 1-2, poz. 15). Możliwości zarobkowych i majątkowych nie należy przy tym utożsamiać z wysokością faktycznych zarobków, ale według tego, jakie dochody może osiągnąć zobowiązany do alimentowania przy założeniu, że dokłada wszelkich starań i wykorzystuje wszystkie swoje siły umysłowe i fizyczne. Jednocześnie wysokość alimentów powinna zaś być określona na takim poziomie, aby nie doprowadzić do niedostatku zobowiązanego.

W każdej sprawie o podwyższenie alimentów niezbędnym jest ustalenie, czy nastąpiła zmiana w zakresie potrzeb uprawnionego i możliwości zarobkowych zobowiązanego.

Zgodnie z treścią art. 138 kro w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego. Sąd rozstrzygając niniejszą sprawę zobowiązany był dokonać porównania stanu istniejącego w dacie uprawomocnienia się wyroku zasądzającego alimenty ze stanem istniejącym w dacie orzekania o ich podwyższeniu a następnie rozważenia, czy określony w orzeczeniu obowiązek alimentacyjny mieści się w granicach określonych w art. 135 § 1 k. r. i o. W sprawie o podwyższenie alimentów podstawą uwzględnienia powództwa jest przede wszystkim wykazanie zmiany stosunków, która powodowała, że zwiększyły się potrzeby małoletniego dziecka uprawionego do alimentów, bądź podwyższyły się możliwości zarobkowe i majątkowe osoby zobowiązanej do uiszczania tych świadczeń.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że niewątpliwie doszło do istotnej zmiany okoliczności od daty poprzedniego ustalania wysokości obowiązku alimentacyjnego. Zmiany te są szczególnie zauważalne po stronie małoletniego powoda, u którego w 2018 roku zdiagnozowano zaburzenia rozwojowe. Powyższe powoduje, że małoletni wymaga nie tylko wsparcia i pomocy. Nadto wraz z upływem czasu i dorastaniem małoletniego powoda doszło także do zwiększenia się jego potrzeb. Zatem zwiększeniu uległy także wydatki związane z jego utrzymaniem, co wprost wynika z przedstawionego zestawienia aktualnie ponoszonych wydatków przez przedstawicielkę ustawową. Niemniej jednak wskazać należy, że nie wszystkie wydatki wskazane przez matkę powoda są racjonalne i zgodne z realiami życia codziennego, a przede wszystkim nieadekwatne do standardu życia rodziny. Matka wskazała, iż koszty utrzymania małoletniego wynoszą około 4000 zł miesięcznie, podczas gdy przedstawicielka ustawowa osiąga miesięczne dochody w wysokości 3500 zł. Ważąc powyższe Sąd doszedł do przekonania, że nie zostało uprawdopodobnione, aby matka wydatkowała na dziecko kwotę przewyższającą znacznie wysokość jej zarobków.

Sąd ocenił w świetle przedstawionych powyżej okoliczności oraz zasad doświadczenia życiowego i zawodowego, iż usprawiedliwione koszty utrzymania małoletniego powoda w oparciu o zeznania jego matki, złożone dokumenty oraz zasady doświadczenia życiowego, w kontekście sytuacji jego rodziców, mieszczą się w chwili obecnej w kwocie około 2400 zł miesięcznie, przy uwzględnieniu jego potrzeb mieszkaniowych, z tytułu uczęszczania do szkoły, korepetycji,

wyżywienia, odzieży, środków czystości oraz rozrywki. Powyższe wyliczenia wynikają z zakresu wydatków na powoda i ich kosztów przedstawionych już powyżej w stanie faktycznym. Uwzględnione powyżej wydatki na utrzymanie powoda są w ocenie Sądu wydatkami podstawowymi i w pełni usprawiedliwionymi wiekiem, stanem zdrowia i rozwoju, a tym samym niezbędnymi dla prawidłowego dalszego rozwoju małoletniego i bieżącego życia dziecka. Ich zakres jest również uzasadniony w świetle zasad wiedzy i doświadczenia życiowego.

Przede wszystkim do usprawiedliwionych kosztów utrzymania powoda nie sposób zaliczyć kosztów utrzymania mieszkania, którego koszty w skali miesiąca wynoszą około 2900 zł. Sąd zredukował wysokość udziału w kosztach mieszkaniowych małoletniego powoda do 1000 zł. Zdaniem Sądu jest to kwota wystarczająca na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych małoletniego, gdyż w W. mieszkanie dwupokojowe można wynająć za kwotę około 2000 zł miesięcznie, wraz z opłatami. Koszty najmu mieszkania ponad uznaną przez Sąd kotwę obowiązana jest ponieść matka, który sprawuje pieczę nad dzieckiem, a nadto zaspokaja w tym zakresie własne potrzeby mieszkaniowe. Podnieść przy tym należy, iż matka powoda była właścicielką mieszkania, które przepisała jej matkę, lecz wyzbyła się własności lokalu, celem spłaty zaciąganych pożyczek, „chwilówek”. Z kwoty uzyskanej ze sprzedaży mieszkania nie pozostały jej żadne środki, co może świadczyć o nieracjonalnym gospodarowaniu przez matkę powoda zasobami pieniężnymi i wydatkowaniu środków ponad posiadane możliwości zarobkowe. Nadto koszty najmu mieszkania były wyliczane do kwoty należnych powodowi alimentów w sprawie Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia o podwyższenie alimentów o sygn. akt III RC 266/13, gdzie wbrew twierdzeniom pozwu, przedstawicielka ustawowa wskazywała, iż zamieszkiwała wraz z synem w wynajmowanym mieszkaniu za kwotę 2250 zł plus opłaty za energię elektryczną.

Sąd nie uznał kosztu związanego z zabezpieczeniem małoletniego na przyszłość poprzez zawarcie umowy ubezpieczenia. Podkreślić bowiem należy, że obowiązek alimentacyjny ma na celu zaspokoić bieżące, usprawiedliwione i adekwatne do standardu życia rodziny potrzeby małoletniego powoda. Nie uwzględniono w kosztach utrzymania małoletniego także kosztów wakacji, gdyż jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, ojciec małoletniego nie wyjeżdża na wypoczynek wakacyjny z uwagi na sytuację finansową. Oczywiście nic nie stoi na przeszkodzie, aby matka w miarę swoich możliwości zorganizowała małoletniemu wypoczynek, jeżeli jej sytuacja finansowa na to pozwoli. Jednakże w tej konkretnej sytuacji, nie można uznać tego kosztu za usprawiedliwiony.

Sąd nie wliczył do kosztów utrzymania powoda również terapii umiejętności społecznych. Z dokumentacji załączonej do pozwu wynika, iż małoletni realizuje terapię w szkole, do której uczęszcza, w wymiarze 45 minut tygodniowo. Wskazać należy, iż zespół (...) został zdiagnozowany u małoletniego w 2018 roku od tej pory dziecko nie korzystało z żadnej formy terapii poza szkołą. Matka powoda wskazywała, iż terminy zajęć w publicznych Poradniach P.-Pedagogicznych są odległe i nie zapisała syna na żadne zajęcia w (...). Zdaniem Sądu biorąc pod uwagę okres od zdiagnozowania choroby i okresy oczekiwania na zajęcia, małoletni prawdopodobnie mógłby aktualnie korzystać z pomocy w ramach poradni publicznej. Aktualnie konsultacje i zajęcia w Przychodniach (...) odbywają się. Nadto zwrócić należy uwagę na fakt, iż pomimo udzielenia przez Sąd zabezpieczenia w dniu 8 grudnia 2020 roku, matka nie poczyniła żadnych starań, aby zapewnić małoletniemu prywatną konsultację psychologiczną, pomimo jej twierdzeń, terapia jest dziecku bardzo potrzebna. Wskazać przy tym należy, iż przy ustalaniu usprawiedliwionych kosztów utrzymania powoda, Sąd bierze pod uwagę koszty jakie są ponoszone obecnie, a nie koszty, które mogą powstać w przyszłości.

Sąd przy ustalaniu kosztów utrzymania małoletniego uznał, iż matka powoda zawyżyła koszty korepetycji syna, wskazując kotwę 300-500 zł miesięcznie. Sąd uznał wprawdzie, iż jest to wydatek uzasadniony i konieczny, jednakże biorąc pod uwagę przedstawione przez przedstawicielkę ustawową potwierdzenia przelewów za ostatnie 6 miesięcy, wyliczył średni miesięczny koszt korepetycji na kwotę 200 złotych miesięcznie (przy założeniu iż dziecko korzysta z korepetycji przez 10 miesięcy w roku). Zawyżone zostały również wydatki związane z zakupem kosmetyków i środków czystości, uzasadniona zdaniem Sądu jest kwota 50 zł miesięcznie na ten cel, natomiast na usługi fryzjerskie wystarczająca jest 25 zł miesięcznie. Sąd uznał koszty basenu i rozrywek do kwoty 200 zł miesięcznie. Koszty telefonu, Internetu i telewizji Sąd uznał do 100 złotych łącznie. Na wyprawkę szkolną zasadna jest kotwa 20 złotych. Należy,

mieć na uwadze iż środki jakie rodzic uzyskują na dziecko z tytułu 500plus oraz 300 zł na wyprawkę powinien przeznaczać w pierwszej kolejności na potrzeby dziecka.

Odnosząc się zaś do możliwości zarobkowych rodziców małoletniego, to w pierwszej kolejności należy podkreślić, że oboje pracują zawodowo i osiągają wynagrodzenie pozwalające im partycypować w kosztach utrzymania małoletniego syna w rozsądnych granicach. Matka małoletniego aktualnie pracuje w przedszkolu osiąga dochody w wysokości 3500 złotych miesięcznie. Sąd miał na uwadze także, że to matka małoletniego jest pierwszoplanowym rodzicem, który wypełnia częściowo swój obowiązek alimentacyjny wobec małoletniego powoda poprzez osobiste starania. Jednakże nie można nie dostrzec, że brak zaangażowania ojca w życie małoletniego syna wynika z istniejącego pomiędzy nimi konfliktu.

Niewątpliwie jest to sytuacja niekorzystna, szczególnie dla małoletniego powoda, który oprócz wydatków związanych z bieżącym utrzymaniem, wymaga wsparcia i pomocy od swoich rodziców.

Możliwości zarobkowe ojca powoda Sąd ocenił na kwotę 4500 złotych miesięcznie, stanowiącą jego aktualne miesięczne zarobki. Na pozwanym ciąży również obowiązek alimentacyjny na rzecz 23 – letniej córki w wysokości 500 złotych. Mając jednak na uwadze fakt, iż córka pozwanego założyła rodzinę, nie kontynuuje nauki, stwierdzić należy, iż M. Z. (2) ma możliwość wystąpienia do sądu o stwierdzenia wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego na rzecz dorosłej córki i kwotę tę przeznaczyć na małoletniego syna, który nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie. Sąd miał również na uwadze, iż na pozwanym i matce powoda ciąży kredyt hipoteczny zaciągnięty w czasie trwania małżeństwa na zakup mieszkania. Z mieszkania korzysta aktualnie wyłącznie pozwany i to on spłaca raty kredytu, również w części przypadającej na przedstawicielkę ustawową. Jakkolwiek M. Z. (1) nie zamieszkuje we wspólnym lokalu to po ustaniu wspólności majątkowej ciąży na niej zobowiązanie kredytowe w wysokości 1/2 raty kredytu, którą od czasu rozwodu spłaca wyłącznie pozwany.

Wobec powyższego rodzice małoletniego powinni uregulować kwestie podziału majątku, domniemywać jednak należy, iż w ramach rozliczeń majątkowych z tytułu lokalu mieszkalnego matka powoda otrzymałaby środki finansowe w nieznaczej wysokości, gdyż od 12 lat nie spłaca ona rat kredytu.

Reasumując, mając na uwadze możliwości finansowe rodziców małoletnich, oraz uwzględniając powyższe okoliczności Sąd przyjął, iż zasadnym będzie obciążenie pozwanego obowiązkiem alimentacyjnym w kwocie po 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych miesięcznie na rzecz małoletniego, co stanowi ok. 50 % uprawdopodobnionych kosztów utrzymania małoletniego. W ocenie Sądu kwota ta pozwoli na pokrycie części wydatków związanych z zaspokajaniem nie tylko jego podstawowych potrzeb w zakresie wyżywienia, higieny, ubrania i kosztów zdrowotnych, ale również tych pozostałych usprawiedliwionych, adekwatnych do jego aktualnej sytuacji życiowej i rodzinnej. Ponadto kwota ta nie będzie nadmierna dla pozwanego, mając na uwadze zarówno wykształcenie pozwanego, posiadaną przez niego wiedzę oraz doświadczenie zawodowe oraz okoliczność, iż wspiera on pełnoletnią córkę z poprzedniego związku małżeńskiego.

W pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w sentencji w trybie art. 133 §1 k. r. o, art. 135 k. r. o. i art. 138 k. r. o.

O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 100 kpc, zgodnie z którym a razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Strona powodowa na podstawie art. 96 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2014 r. poz. 1025 z późn. zm.) nie miała obowiązku uiszczenia opłaty po pozwu. Wobec tego, że pozwany wnosił o oddalenie powództwa, a Sąd ustalił alimenty na kwotę po 1200 zł, należało od pozwanego pobrać opłatę w wysokości 400 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu w zakresie przegranego postępowania.

Uwzględniając powództwo do kwoty 1.200 zł. miesięcznie, uznać należało, iż powód wygrał sprawę zaledwie w 25%, a pozwany aż w 75 %, co skutkowało musiałoby stosownym obciążeniem pozwanego kosztami z tytułu należnych powodowi kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600 złotych kwoty (25 %z kwoty 2.400 zł), na podstawie art. 100 kpc Sąd

odstąpił od obciążania powoda kosztami postępowania w zakresie oddalonego powództwa, na podstawie art. 113 u st. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 § 1 kpc a contrario.

Zgodnie z art. 333 § 1 pkt. 1 kpc Sąd z urzędu nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.